

1

KAD ALADINS PIRMOREIZ ieraudzīja puisēnu īsajās biksēs, ārā sniga. Debesis klāja smagi mākoņi, un bija auksts. Aladins grasījās doties slidot ar savu draudzeni Billiju. Upe, kas plūda caur Ohusu, bija aizsalusi, šauro ūdens strēli pārvēršot ledus ceļā. Aladina tētis nevarēja atcerēties, kad būtu ko tādu redzējis.

– Es Ohusā dzīvoju jau desmit gadu, bet ne reizi neesmu redzējis ūdeni sasalstam jau novembrī, – viņš teica.

Aladins klausījās tēvā, pakodams mugursomā sviestmaizes un termosu karstas šokolādes.

Mamma un tētis ieradās Zviedrijā no Turcijas, kad Aladins vēl bija pavisam mazs. Zēns nenieka no tā neatcerējās. Ja kāds viņam jautāja, no kurienes viņš nāk, Aladins vienmēr atbildēja, ka nāk no Ohusas.

Todien, kad viņš ieraudzīja puisēnu šortos, Aladins steidzās. Viņš bija aizkavējies un negribēja, ka Billijai nāktos viņu gaidīt.

Šoreiz Aladins gan nekavējās savas vainas dēļ. Viņu aizkavēja vecāki. Mamma un tētis bija nolēmuši pārdot māju un ievākties vecajā ūdenstornī, kurā atradās viņu restorāns “Turku tornis”.

– Jūs gribat dzīvot ūdenstornī? – Aladins bija pārsteigts. – Vai jūs esat jukuši? Tur taču nevar dzīvot!

– Kāpēc ne? – mamma jautāja. – Mums pieder viss tornis, bet mēs restorāna vajadzībām izmantojam vienīgi augšējo un apakšējo stāvu. Pārējie stāvi ir tukši.

Un tā arī notika. Pāris nedēļu vēlāk viņi ievācās tornī. Aladinam nācās skriet uz piekto stāvu, lai nokļūtu savā istabā. Tāpēc viņš nereti kavēja tikšanos ar draugiem. Mamma jokojot teica, ka tas nāks viņam par labu, ka viņa kājas kļūs ļoti stipras. Aladinam tas nešķita smieklīgi. Viņš zināja, kāpēc patiesībā vecāki bija pārvākušies.

Pēdējā laikā restorāns nenesa peļņu. Vecāki vairs nepelnīja tik labi kā agrāk. Tāpēc Aladina ģimene vispirms pārdeva savu māju un pēc tam lielo laivu, uz kuras mēdza dzīvot vasarā.

– Reizēm naudas ir vairāk, bet reizēm – mazāk, – teica tētis. – Tas nav nekas neparasts.

Tomēr Aladins manīja, ka tētis ir noraizējies, un tas zēnu satrauca. Situācija bija nopietna.

– Brauciet uzmanīgi! – mamma brīdināja, kad viņš bija beidzis pakot somu. – Atceries, ka upe sasalusi tikai pie iztekas, nevis tur tālāk, pie piestātnes.

– Jā, jā, – Aladins attrauca un steidzās ceļā.

Mamma vēl sauca nopakaļ:

– Nenokavē vakariņas! Mēs ar tēti gribam ar tevi aprunāties.

Viņa izskatījās nopietna. Aladins apstājās un sa-rauca pieri.

– Vai kas atgadījies?

– Par to parunāsim vēlāk. Ej vien pie Billijas, un izklaidējieties!

Mamma pagriezās un devās atpakaļ uz restorānu. Aladins domīgs kāpa lejā pa kāpnēm. Par ko gan vecāki vēlējās ar viņu runāt?

Aladins ieraudzīja puisēnu, kolīdz iznāca pa ārdurvīm. Zēns stāvēja gabaliņu tālāk un skatījās uz Aladinu. Aladins tik ļoti samulsa, ka gandrīz izmeta no rokām mugursomu, kuru turēja pie krūtīm.

– Sveiks! – viņš automātiski noteica, dodoties uz ceļa pusi.

Puisēns stāvēja pie restorāna izkārtnes, kuru tētis bija uzstādījis. Zēns šķita dīvains. Lai gan laiks bija auksts, viņam mugurā bija tikai īsas bikšes un adīts džemperis. Bikses bija darinātas no bieza auduma. Aladinam audums izskatījās raupjš. Kājās zēnam bija pusgarās zeķes un puszābaki. Zābaciņi bija darināti no melnas, ieplaisājušas ādas. Džemperis bija melnbalti svītrots.

Puisēns neatņēma Aladina sveicienu. Viņš vienkārši stāvēja sniegā un skatījās. Aladins saminstinājās. Varbūt vajadzētu apstāties? Ja nu zēns meklēja palīdzību?

– Vai tu esi apmaldījies? – Aladins jautāja, lai gan jutās muļķīgi. Kā gan kāds te varēja apmaldīties? Zēns izskatījās gadus divpadsmit vecs – tātad vienā vecumā ar Aladinu. Tādā vecumā nemēdz nostāties sniegā un blenzt apkārt.

Puisēns joprojām neatbildēja. Viņš novērsa skatienu no Aladina un sāka iet uz torņa pusi. Varbūt puisēna vecāki šobrīd atradās restorānā?

Tomēr zēns nedevās iekšā pa durvīm. Viņš nozuda aiz torņa. Aladins paskatījās pulkstenī. Patiesībā viņam nebija laika dzīties puisēnam pakal – viņš jau kavēja. Bet ziņkāre bija pārāk liela. Aladins tikai gribēja zināt, kur puisēns nozudis.

Viņš veikli uzmeta mugursomu plecos un apgāja tornim apkārt. Aladins nebija ticis necik tālu, kad apstājās. Puisēns nekur nebija pamanāms.

– Hallo! – Aladins izsaucās.

Atbildes nebija.

Dīvaini...

Apmulsis viņš paskatījās apkārt. Puisēns bija izgāsis.

2

– KĀ TO SAPRAST – PAZUDA? – Billija jautāja Aladinam.

Viņi abi sēdēja uz tiltiņa, kas sliecās pāri upītei, un sēja slidas.

– Viņš vienkārši izgaisa, – Aladins atkārtoja. – Viņš aizgāja aiz torņa, un – puff! Ne viņas no viņa. Viņš vienkārši pazuda.

Aladins visu ceļu līdz upītei bija skrējis, tāpēc gandrīz nemaz nenokavēja.

– Dīvaini, – Billija noteica. – Vai tad viņam nesala, tā stāvot plikām kājām?

– Nezinu. Neizskatījās, ka viņam saltu. Turklāt viņam kājās bija pusgarās zeķes līdz ceļiem. Tā ka plikas kājas viņam gluži nebija.

– Pusgarās zeķes? – Billija ķiķināja.

Viņa sasēja pēdējo slidas šņores mezglu un piecēlās. Uz ledus bija daudz cilvēku. Meitene pieliecās un no līdzpaņemtās kulītes izvilka glābšanas vesti.

Aladins sāka pilnā kاكلā smieties.

– Tu to grasies vilkt mugurā?

– Man jāvelk, – Billija teica. – Citādi mamma dusmosies. Viņa teica, ka nedrīkstu kāpt uz ledus bez vestes.

Kad Billija virs biezās ziemas jakas uzvilka vesti, viņa izskatījās pēc ziloņa. Vēl Billija uzlika ķiveri, un biezā cepure nošļūca uz pieres.

Nelaimīga meitene nopūtās, bet Aladins joprojām smējās.

– Nu gan dosimies slidot! – viņš teica, nostājoties uz ļodzīgajām kājām.

– Mamma teica, ka mēs drīkstam slidot tikai tur, kur zinām, ka ledus ir biezs, – Billija skaidroja.

– Mana mamma arī to teica, – Aladins piebilda.

– Un vēl viņa teica, ka mēs nedrīkstam slidot uz bēgļu kuģa pusi, – sacīja Billija.

Tas bija liels zvejas kuģis. Kādu rītu ostā tas vienkārši bija uzradies, pilns ar cilvēkiem no svešām zemēm. Tāpēc laikraksti to sāka dēvēt par bēgļu kuģi. Šķita, ka neviens nezināja, kas notiks ar kuģi un tā iemītniekiem. Un no kurienes tie bija ieradušies? Bet Aladins zināja, kāpēc pasažieri neatstāja kuģi – viņi gribēja palikt Zviedrijā. Bet nevēlējās nonākt bēgļu nometnēs. Varbūt ļaudis vienkārši dosies kur tālāk ar kuģi, ja nedrīkstēs palikt Ohusā.

Ohusas osta bija gara un šaura. Tikai pie ietekas jūrā tā paplašinājās. Lai gan ziema nupat kā bija iestājusies, Aladins jau ilgojās pēc vasaras. Tad ostā varēs apmeklēt kuģi, uz kura tirgoja saldējumu, un krastā vienmēr bija daudz cilvēku. Ziemā Ohusa bija klusa un tumša.

Nedz Billija, nedz Aladins neprata labi slidot, bet viņiem tik un tā bija jautri. Abi tik tikko bija paslidojuši garām vienam no ostas restorāniem, kad viņiem

lielā ātrumā pretī traucās divi vecāki puisi. Aladins nepaspēja aptvert notiekošo, bet zēns sajuta, ka viņu kāds pagrūž. Aladins zaudēja līdzsvaru, paklupa un nogāzās uz vēdera, sajuzdams, cik ciets un auksts ir ledus.

– Skatieties, kur slidojat! – Billija dusmīgi uzsauca, bet puisi tikai smējās un slidoja tālāk.

– Stulbeņi, – Aladins nomurmināja un piecēlās. Ceļgali sūrstēja.

– Vai tu sasities? – Billija bažīgi vaicāja.

– Būs jau labi, – Aladins atbildēja un notrausa sniegu no drēbēm.

Tajā brīdī viņš atkal ieraudzīja puisēnu zaļajos šortos. Uz kāda pakalna aiz restorāna atradās vecas pilsdrupas. Puisēns stāvēja pilsdrupu pašā augšā un vērās pāri ledum.

– Rau, tur! – Aladins, ar roku parādīdams, iesaucās. – Vai tu viņu redzi? Zēnu, kas stāv uz drupām?

– Nē, – viņa teica. – Es neredzu nekādu zēnu.

– Vai tu esi akla, vai? – Aladins aizkaitināts iesaucās un paskatījās uz Billiju. – Viņš taču tur stāv.

Aladins vēlreiz pastiepa roku pilsdrupu virzienā. Un elpojot no viņa mutes cēlās garaiņi.

Viņš mierīgi stāvēja uz ledus un ļāva rokai noslidēt gar sāniem.

Puisēns bija nozudis. Atkal.